

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią
Opublikowano: piątek, 27, marzec 2020 11:41
Bartłomiej Zydel
Odśloni: 684

Naczelny Sąd Administracyjny zaprezentował swój pogląd na temat tego, na ile szeroko powinno się stosować zasadę trwałości decyzji dot. lokalizacji celu publicznego, o której mowa w art. 53 ust. 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Co powiedział Sąd?

Jak przypomniał NSA, w przepisach art. 50-58 zamieszczonych w rozdziale 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustawodawca posługuje się wyrażeniami „decyzja o ustaleniu lokalizacji celu publicznego” (art. 50 ust. 1, 2, 2a, 2c, 4, art. 51 ust. 3, art. 52 ust. 3, art. 53 ust. 5a, 6, 7, 8, art. 54, art. 55, art. 57 ust. 1-3, art. 58 ust. 2) oraz „decyzja w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego” (art. 51 ust. 1, 2, 2d). Ponadto jak zasygnalizował Sąd, w ustawie mowa jest też o „postępowaniu w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego” (art. 53 ust. 1-3, art. 58 ust. 1). To rozróżnienie w ocenie NSA wskazuje, że po pojęciem „decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego” należy rozumieć decyzję ustalającą warunki lokalizacji inwestycji, natomiast „decyzje w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego” to wszystkie rodzaje decyzji, które mogą kończyć postępowanie administracyjne prowadzone w tym przedmiocie.

Zgodnie z art. 53 ust. 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie stwierdza się nieważności decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło 12 miesięcy. Art. 158 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio. Z wykładni literalnej tego przepisu wynika zdaniem NSA, że ochrona trwałości decyzji dotyczy „decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego”, a więc decyzji pozytywnej. Za takim przyjęciem przemawia też wykładnia celowościowa tego przepisu. Inwestycje celu publicznego to inwestycje większych rozmiarów, wymagające większego nakładu kosztów, które mają służyć realizacji celów społecznych. Inwestor prowadzący proces inwestycyjny w oparciu o decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, powinien mieć po upływie pewnego okresu czasu pewność, że decyzja, stanowiąca podstawę do wydania pozwolenia na budowę (art. 55 ustawy) nie zostanie wyeliminowana z obrotu prawnego ze skutkiem *ex tunc*. Powołany przepis zapewnia inwestorowi taką ochronę. W tym kontekście Naczelny Sąd przypomniał, że podobne regulacje wprowadzone w celu ochrony interesów inwestora zawierają tzw. specustawy dotyczące realizacji inwestycji istotnych z punktu widzenia infrastruktury, np. art. 31 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, art. 27 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego nieuzasadniona była argumentacja skargi kasacyjnej, według której taką samą ochronę powinny mieć inne strony postępowania (np. właściciele nieruchomości sąsiadujących z terenem inwestycji) w przypadku wydania decyzji odmownej, aby mieć pewność, że dana inwestycja w danym miejscu nie powstanie. Decyzja odmowna zdaniem NSA nie rodzi żadnych skutków finansowych po stronie innych niż inwestor stron postępowania, stąd też brak jest racjonalnych podstaw do objęcia ich również taką ochroną.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 stycznia 2020 r., II OSK 3703/18

Źródło: [CBOSA](#)